

Nejnebezpečnějším tvorem
na světě je člověk.

František
Kozmon

Přeložila Ľubica Hricoviniová

Vyšetřování se v té chvíli znovu ocitlo na bodě mrazu. Až do následujícího odpoledne, kdy se Wolfovi konečně sám od sebe ozval Tibor Balázs.

Když Marek viděl jeho jméno na displeji mobilu, v očekávání dobrých zpráv ucítil na zádech husí kůže.

„Co pro mě máš?“ zeptal se okamžitě.

„Musíš přijet osobně. Tohle... tohle musíš vidět na vlastní oči,“ naléhal na něj Balázs od prvního okamžiku.

„Našli jste něco?“ řekl s nadějí v hlase Wolf.

„Něco?“ V telefonu se ozval Balázsovův smích. „Můžeš přijet? Myslím teď... hned teď.“

„Jo,“ zastavil Wolf Balázse, než mu stihl položit telefon.

„Naháníš mi strach. Co jste tam mohli objevit? Stovky těl?“

„Zatím ne. Ale jestli se tohle dostane ven... neumím si to představit, něco takového jsem ještě nezažil.“

(Ukázka z knihy)

„Marka Wolfa jsem si oblíbil už při čtení Vlka, ale po této knize jsem ho zařadil mezi mé nejoblíbenější knižní hrdiny.“

„Kniha mě uchvátila. Toto je ukázka toho, jak má dobré krimi vypadat, a nemůžu se dočkat, až se pustím do další autorovy detektivky. Všemi deseti doporučuji.“

„Autor ve svém díle skutečně použil červy, a to velmi originálně! Nic podobného jsem dosud nečetla. Určitě vřele doporučuji.“

– čtenářské recenze, Databáze knih

ČERV

František
Kozmon

Přeložila Ľubica Hricoviniová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Červ © 2020 by František Kozmon

Translation © Lubica Hricoviniová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-6501-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-6500-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-6496-7 (print)

PROLOG

Máma jí říkala Zlatovláska nebo Princezna. Prý proto, že byla výjimečná. Ale ona byla přesvědčená, že je jen výjimečně ošklivá. Narodila se s pokřiveným obličejem a nepřírozeně malýma očima. Navíc byla ještě výjimečně zaostalá. Mluvit začala až ve třech letech. Od té doby toho stejně moc nenamluvila. Zatímco pro jiné byla slova jako mosty, které je spojovaly, pro ni představovaly bodliny a trny. Bylo jí pět, když konečně nastoupila do školky. Vykročila z bezpečí mámina objetí a její svět se v kontaktu s realitou rozbil na drobné kousíčky. Jako zrcadlo, které se sice dá slepit, ale nikdy v něm neuvidíte stejný obraz jako předtím.

Už první den pochopila, že není žádná princezna. Děti si na ni ukazovaly prstem, smály se jí, dělaly jí naschvály. Anebo v tom lepším případě se jí vyhýbaly.

„Tebe měli dát do školky pro zvláštní děti,“ konstatovala učitelka a otráveně nad ní mávla rukou.

„Zlatovlásko, to se zlepší,“ slibovala jí máma, když se toho dne vrátila domů s pláčem.

Ale nezlepšilo, a tak se začala ostatním dětem vyhýbat. Když nestačilo ani to, utíkala ze školky. Mohla si to dovolit, učitelka si jí v podstatě nevšímala. Byla ráda, když ji neměla na očích a nemusela řešit problémy, které šikanovaná dívka přinesla do kolektivu. Stačilo, když se Zlatovláska objevila na konci dne, třeba jen krátce předtím, než si ji přišla vyzvednout máma.

Hodiny trávil v lese, který školku obklopoval. Zkoumala jeho krásu, ležela v trávě, objímala stromy a povídala si se zvířaty. Samoty si užívala do takové míry, že občas zapomínala, kam doopravdy patří. Ale pokaždé se stihla vrátit těsně před příchodem mámy. Až jednoho dne se jí to nepovedlo.

Nebyla to její vina, možná jen tak trošku. Zašla dál než obvykle, chtěla prozkoumat nová území. Natrefila na vysokou zeď porostlou břečťanem a psím vínem. Doufala, že našla svůj lesní zámek. Místo, kam doopravdy patří. Chtěla zjistit, co se doopravdy skrývá na druhé straně. Zeď byla kluzká, nedalo se po ní lézt. Zlatovlásku to však neodradilo. Objevila vysoký dub, jehož větve přerůstaly až na druhou stranu. Vylezla do jeho koruny, odkud bylo vidět starý patrový dům. Omítka na něm dávno opadala a odhalila vybledlé cihly. Z omšelých vymlácených oken se na ni dívala jen temnota. Nebyl to zámek jako v pohádkách, ale ani ona přece nebyla typická princezna.

Objevila další strom, po kterém slezla dolů. Když z něj seskočila, zapraskala jí pod nohama větvíčka. V tichu, které ji obklopovalo, byl ten zvuk ohlušující. Zaváhala. Strnula. Srdce jí začalo tlouct rychleji. Nikdo se však neobjevil a nezačal jí nadávat, jak očekávala.

Opatrně se brodila vysokou trávou a plevelem, mezi nímž objevila dřevěný kříž zaražený do země. Jiné holky v jejím věku by to odradilo. Dávno by se otočily a utíkaly do bezpečí. Ale jiné holky by vlastně nikdy nevstoupily na cizí pozemek, neutíkaly by ze školky.

Zlatovláška opatrně pohládila zapadlý kříž, přejela prsty po písmech vyrytých do dřeva a snažila se rozluštit, co je na něm napsané. Jen stěží rozeznala první písmeno: B, pořád ještě neuměla celou abecedu.

Zvedla pohled k domu. Chtěla se dostat dovnitř, ale neviděla žádné dveře. Za rohem ji čekalo další překvapení. Tráva na této straně byla posekaná, nehyzdil ji žádný plevel. Možná to byla láska ke stromům a možná nějaká zvláštní předtucha, která Zlatovlás-

ku namísto k domu táhla najednou k mohutnému dubu s kmenem tak širokým, že by potřebovala pomoc dalších dvou dívek, aby ho mohly obejmut.

Několik kroků od něj spatřila mělké jámy ve tvaru obdélníku jakoby vysekané do trávníku – s přesnými hranami a stejným tvarem. Nahlédla do první a objevila zohavenou zdechlinu divočáka. Zbyla z něj jen kostra s chlupatou hlavou. Zhnuseně odvrátila zrak, ale navzdory tomu ji něco nutilo podívat se do další díry. V ní ležela srnka. Byla ještě celá, jen břicho jí hyzdila podélná rána.

Zlatovláska nezaváhala a skočila do jámy. Chtěla jí pomoci. Pohladila ji po jemné srsti, ale srnka nereagovala. Zatahala ji za bok, snažila se ji probudit. Z rány na břicho vymáčkla červy, kteří se rozli-li jako voda a zároveň se nepřijemně hemžili. Lechtali ji na lýtku. Leknutím vykřikla, stáhla se. Musí se co nejrychleji dostat ven. Jen stěží dosáhla na okraj jámy a nebyla dost silná, aby se vytáhla ven. Snažila se zabořit nohama do hlíny, ale skončila na mrtvé srnce uprostřed červů. V šoku křičela jako smyslů zbavená.

V té chvíli se po ní natáhla něčí ruka. V šoku ztichla. Zaváhala, i když věděla, že bez pomoci se z jámy nevydrápe. Když se podívala do očí muže, který ji nakonec vytáhl, vytušila, že toho dne ji máma ve školce nenajde.

2. dubna 2017

Už ve chvíli, kdy Marek Wolf vstoupil do prostorů právnické firmy Stanke & Partners, cítil, že se ocitl na území nepřítele. Do zad mu proudil studený vzduch z klimatizace. Měl příjemně ochlazovat návštěvníky přicházející zvenčí, ale v prvních teplých dubnových dnech to doopravdy nebylo potřeba. Wolfovi naskočila z klimatizace husí kůže.

Usměvavá recepční ho zavedla do zasedačky a oznámila mu, že předchozí setkání pana Stanka se protáhlo, takže bude mít pět minut zpoždění. Pak mu nalila vodu z karafy. Kromě máty v ní plavaly taky plátky citronu a okurky.

Wolf se díval na okurku ve sklenici. „Copak jsme ve wellnessu?“

„Espresso nebo kapučínko? Jemně praženou nebo tmavou?“ zeptala se ho recepční.

Marek si nahlas povzdechl, když kromě kávy dostal taky barevnou makronku s karamelovou náplní. „Tohle bude drahé preso.“

Jako kriminalistický vyšetřovatel neměl Wolf nejlepší vztah k právníkům, zejména k obhájcům působícím v oblasti trestního práva. V průběhu kariéry už víckrát viděl, jak se jim povedlo vysekat vrahy z problémů nebo jim alespoň zmírnit zasloužený trest. Proto mu bylo proti srsti popíjet jejich okurkovou vodu z křišťálové sklenice, ale musel uznat, že kávu mají dobrou.

V zasedačce se k němu přidala Michaela Hrobáková, mladá právnička s hustými hnědými vlasy sepnutými do drdolu, který Wolfovi připomínal nafouklou koblihu. Při té myšlence mu zakručelo v břiše. Toho dne ještě nejedl, kvůli nervozitě z nadcházejícího setkání vynechal snídani.

Právnička měla na sobě šedou pouzdrovou sukni s výraznými černými knoflíky těsně obepínající její zaoblené boky a bílou halenku s mašlí, která se vzdáleně podobala pánskému motýlku.

„Kolega Stanke bude mít zpoždění, protáhla se mu konzultace s jiným klientem,“ informovala ho spolu s pozdravem. Na tváři měla vlídný úsměv, který volila pokaždé, když si chtěla někoho získat anebo ho uklidnit.

„Už mě na to upozornila recepční,“ podotkl Marek chladně. „Kolik si účtujete za hodinu?“

Hrobáková se na něj podezíravě zadívala, ale pořád se snažila být vlídná. „Proč se ptáte?“

„No... všude, kam se podívám, to zavání luxusem, takže si musíte účtovat slušné páčky.“

To už právnička věřila problém, ale stejně si zachovala úsměv v obličeji a přátelský tón v hlase. „Můžu vás ujistit, že netřeme bídu.“

Wolf nespokojeně zamlaskal. „To věřím... a taky tomu, že mi při odchodu vystavíte mastný účet.“

Hrobáková se zasmála. „Dnešní konzultace je pro bono. Tak jsme se přece dohodli. Kromě toho, otec mě o to opakovaně žádal.“

Tím Marka zaskočila. Otec právničky byl ředitelem bratislavské kriminálky, kde Wolf pracoval. Paradoxně Michaelu, šéfovu dceru, dříve neznal. Obhajovala mladíka, kterého zatkl kvůli podezření z vícenásobné vraždy. Po prvním setkání si ji zaškatulkoval jako typickou právničku, ale v průběhu vyšetřování se ukázalo, že pro ni je mnohem důležitější spravedlnost než peníze. Proto se ozval právě jí, když potřeboval právní pomoc. „Mluvili jste o mně s Richardem? Žádal jsem ho, aby to s vámi neřešil.“

„Tak chcete bezplatnou konzultaci, nebo ne? Víte přece, že nemůžete mít všechno. Neznáme se natolik, abych vám poskytovala právní pomoc zadarmo.“

Wolf ztratil řeč. „V pořádku, já jen nechci, aby se to rozneslo v práci.“

„To si vyřídíte s mým otcem.“ Michaela si konečně sedla a nalila si vodu z karafy. „Podívejte, váš problém dnes stejně nevyřešíme. Kolega potřebuje víc informací, na základě kterých vám poradí. Co se týká exekutivy, nemůžeme vás vzít pro bono. Nejste přece žádný sociální případ.“

„Jasně, nic víc po vás nechci. Jenom potřebuju zjistit, na čem vůbec jsem.“

„Výborně, takže si rozumíme,“ potěšilo právníčku.

Wolf si až v té chvíli uvědomil, že mohl vyznít nepříjemně, i když byl vděčný za to, že mu Hrobáková prokazuje službu. „Snad jsem vás neurazil. Promiňte, nemyslel jsem to ve zlém.“

Michaelu Markovo prchlivé jednání nepřekvapilo. Do té doby nehnula ani brvou. Znala ho jako tvrdohlavého policistu, a tak ji spíš zaskočila snaha o omluvu. „Já mám hroší kůži,“ řekla nakonec.

V té chvíli se k nim připojil další právník. Měl na sobě košili s kravatou a taky sako a vestu. Marek si nedovedl představit, jak v tom může vydržet. Jeho verze slušného oblečení do práce byla vyžehlená košile. V teplém jarním dni s po lokty vyhrnutými rukávy. Stěží by se namáhal zapnout si horní dva knoflíky a už vůbec nikdo by ho nedonutil, aby si kolem krku uvázal kravatu.

„Maroš Stanke,“ představil se právník. „Vy zřejmě budete náš nový klient, pan Wolf, jestli se nemýlím.“

„Marek,“ policista mu podával ruku a zároveň ho opravil. „Zatím jen potenciální klient.“

„Skvělé,“ vyhrkl Stanke. „Doufám, že vás přesvědčíme, abyste využil služeb naší kanceláře.“

Jeho tón i úsměv vyvolávaly ve Wolfovi pocit přetvářky, což v něm nevzbuzovalo přílišnou důvěru. Ale doporučila ho Michaela, které důvěřoval. Rozhodl se proto nedat na vlastní první dojem.

„Zatím vím jen tolik, že byste se chtěl stát poručníkem svého mladšího bratra. Takže je v systému?“

„Ne,“ zavrtěl Wolf hlavou. „Jak už jsem vysvětloval vaší kolegyni, momentálně žije s matkou.“

Stanke sraštil čelo. „Proč si ho teda chcete vzít k sobě?“

„Nemá na něj dobrý vliv.“

„Dobrý vliv?“ Právnick nevěděl, co si pod tím má představit. „To ho nutí... brát drogy... pít alkohol?“

Markovi se nelíbilo, že se muž sedící naproti němu zasmál vlastní poznámce. Nebylo pro něj jednoduché bavit se o matce po všem, čím si s ní prošel, ale pokud chtěl něčeho dosáhnout, neměl na výběr. „Je to neléčená alkoholička a má bipolární poruchu, na kterou nebere žádné léky.“

„A co jeho otec?“ ptal se Stanke dál.

„Nevím, kdo je jeho otec, nemáme společného otce.“ Wolf pokrčil rameny. „Možná to neví ani ona.“

„Kolik je Patrikovi let?“

„Čtrnáct, letos mu bude patnáct.“

Stanke si všiml, že jeho otázky Wolfa znervózňují.

„Promiňte, že se v tom rýpu, ale proč jste se rozhodl řešit to až teď? Situace se vyhrotila? Bavíme se o domácím násilí? Fyzickém nebo psychickém týrání?“

Marek si nahlas vzdychl. „Ne. Alespoň myslím, že ne. Řeším to až teď, protože ještě před půlrokem jsem vůbec nevěděl, že mám nějakého bratra.“

Stanke se zády opřel o kancelářskou židli na kolečkách. „Je to složitější, než jsem předpokládal. Potřebuji se v tom líp zorientovat. Dokázal byste mi obšírněji popsat celou situaci? Předpokládám správně, když si myslím, že s matkou nemáte nejlepší vztah?“

„Odešel jsem od ní v den, kdy mi bylo osmnáct. Dal jsem si to jako dárek k narozeninám. Nemohl jsem se dočkat, až budu moct vypadnout. Žil jsem dlouho v zahraničí a mámu jsem léta neviděl. Našla si mě před několika měsíci, potřebovala transplantaci jater.

Tenkrát jsem se dozvěděl o Patrikovi. Chvilí jsem si myslel, že se změnila, že... je to jakási... druhá šance, ale...”

Přestávky ve Wolfově vyprávění právníkovi naznačily, že se mu o matce nemluví snadno. Skočil mu proto do řeči. „Promiňte, ale přestávám tomu rozumět. Jaká druhá šance? Mluvte pomaleji a jen klid, nikam nespěcháme.“ Zkontroloval hodinky. „Tedy přesněji mám na vás ještě celých dvacet osm minut.“

Marek se zhluboka nadechl. Cítil se nepříjemně, jako na svém prvním recitačním vystoupení. Básničku rychle oddrmolil, jen aby to měl co nejdřív za sebou. Přednes nikdy nepatřil k jeho silným stránkám.

„Myslel jsem, že Patrik je mámina druhá šance. Že se kvůli němu bude snažit víc než se mnou. Ze začátku, když jsem se s ní po letech viděl a když jsem mohl poznat bratra, jsem měl pocit, že je jiná. Že jí záleží taky na někom jiném než pouze na ní samotné. Ale jak jsem se už zmínil, když se jí to hodí, dokáže se přetvařovat a tentokrát mě znovu oklamala. Nikdy nebyla dobrá máma. Nemám na ni ani jednu dobrou vzpomínku. Byla náladová, dokázala se po mně pěkně vozit. Když byla doma... což nebylo často. Patrik s ní momentálně zažívá přesně to samé. Nevychovává ho, absolutně se o něj nezajímá.“

„V pořádku, pro začátek mi to stačí,“ zastavil ho Stanke.

Markovi se zjevně ulevilo. Napil se vody a sežvýkal plátek okurky, který mu nechtěně skončil v ústech.

„Ale jestliže má soud rozhodnout o odebrání dítěte matce, musí pro to mít dobré důvody. Říkám vám rovnou, zanedbaná péče se u pubertáka neprokazuje snadno.“

Wolf na něj zaraženě hleděl. „Patrik chodí za školu, ona se o něj nestará. Několik měsíců ho nechala bez dozoru. To by snad mohlo soudu stačit.“

„Měla pro to dobrý důvod?“

„Dobrý důvod?“ zopakoval Marek nedůvěřivě.

„Zmiňoval jste nějaké zdravotní problémy,“ připomenul mu právník.

„To je dobrý důvod pro to, aby nechala dítě bez dozoru?“

„Vašemu bratrovi je čtrnáct, soudce by zdravotní problémy matky vzal do úvahy jako polehčující okolnost. Především v případě, kdy šlo o krátkodobou, případně jednorázovou záležitost.“

„Je toho víc. Ale především, teď už je zdravá,“ podotkl Wolf a vzápětí se rozmluvil a snažil se vyjmenovat všechny důvody, proč by Patrik neměl zůstat s matkou.

„Dobře, dobře,“ nenechal ho Stanke dokončit větu. „Řekněme, že by soudce rozhodl o odebrání Patrika matce. To ale ještě zdaleka neznamená, že by ho automaticky svěřil do opatrovnictví vám. Jste ženatý?“

„Ne.“

Wolf pochopil, že to není dobré. Stanke se na něj podíval stejně, jako se on dívá na podezřelého, který mu sděluje, že nemá alibi.

„Žijete ve společné domácnosti s nějakou ženou?“

„Ne,“ opakoval Marek. „Mám psa, pomůže to?“

Právník se na okamžik zarazil. „Měl jsem na mysli, jestli žijete v domácnosti v nějakém partnerském svazku. Jste zadaný?“

„Jsem svobodný a nezadaný,“ shrnul Wolf. „Pokud nepočítám huskyho, jsem bez závazků.“

Stanke tleskl. „Pejskař, a ještě fešák s nabašenými bicepsy. Jak to, že jste bez ženy? Takhle před soudem neobstojíte. Musíme vám vybudovat lepší image.“

„Jakou image?“ nechápal Marek.

„Takovou, která vám pomůže prokázat, že se dovedete o bratra postarat.“

„Mám práci, bydlím sice v podnájmu, ale mám stabilní práci. Nestačí to?“

„Pětatřicetiletý chlap, který žije sám, nevypadá v očích soudu nejlíp,“ vyhlásil Stanke.

„Ještě mi není pětatřicet,“ opravil ho Wolf.

„Jste policajt.“

„Jsem, a co? To bude u soudu taky problém?“ reagoval Marek defenzivně.

„To nebyla otázka, jen konstatování. S případem to nemá nic společného,“ ujistil ho Stanke. „I když... kdybych se v tom chtěl příliš rýpat... je to náročná práce, jestli předpokládám správně. Určitě se vás někdo zeptá, jak si při ní najdete čas na výchovu. Například taková sociální pracovnice.“

„Kolega předbíhá událostem,“ zasáhla Michaela, která už na Wolfovi viděla, že se každou chvíli zvedne ze židle. „V první řadě je potřeba, aby sociální pracovnice posoudila situaci v rodině. Ona dává doporučení soudu na odebrání nebo ponechání dítěte v péči matky. Neexistuje žádný precedens, podle kterého musíte být zadaný, nebo dokonce ženatý, aby vám svěřili dítě do péče.“

„O to se dokážeme postarat, kdybyste měl zájem o naše služby... ale ze začátku jsem měl pocit, že váháte a potřebujete si to nejdřív promyslet,“ doplnil ji Stanke.

Wolf se cítil sklíčeně. „Momentálně mám dojem, že je to stejně bez šance.“

„Tak to není správný dojem,“ vyvedl ho z omylu právník. „Mým prvořadým úkolem, než se pustíme do boje, je připravit klienta na všechno, co ho čeká. Váš případ zdaleka není beznadějný. Jaký máte s bratrem vztah? Na tom to celé postavíme.“

„Vycházíme,“ odvětil Marek neurčitě a vzápětí raději ještě rychle doplnil, „dobře.“

„A co matka? Ví, jaké máte úmysly? Možná by ocenila, kdybyste jí pomohl s výchovou a převzal ji na nějakou dobu na sebe.“

Wolf jen pokrčil rameny. „O tom pochybuji.“

„V pořádku.“ Stanke se odmlčel. „Prokonzultujeme to ještě tady s kolegy a ozveme se vám s dalším postupem. Co vy na to?“

„Budu čekat na váš telefonát.“

Marek poděkoval a Michaela ho doprovodila na recepci. Než se rozloučili, musela se ho ještě na něco zeptat. „Co vás přesvědčilo, abyste změnil názor?“

Wolf se na ni pobaveně podíval. Když věděl, že už má setkání s právníkem za sebou, byl zas rychle zpátky ve své kůži. „Bylo na mně vidět, že jsem se nechal rozhodit?“

Michaela naklonila hlavu. „Vážně to chcete slyšet?“

Marek se jen zasmál, vzápětí však nasadil kamenný obličej. „Jaksi jsem si doteď celou dobu nepřipouštěl, co vlastně dělám. Nejraději bych se obešel bez právníků, nejraději bych to vůbec neřešil. Ale vím, že musím... až teď, když jsem tam seděl a poslouchal vašeho kolegu, jsem pochopil, že nemám na výběr...“

Michaela mu podala ruku. „Věřím, že vám s tím pomůžeme.“

Když Wolf zůstal sám za dveřmi advokátní kanceláře, uvědomil si, jak snadno se nechal zmanipulovat. Původně tvrdil, že si k právníkům přišel jen pro radu, ale jednoduchou argumentací z něj rovnou rychle udělali platícího klienta.

3. května 2017

Natália seděla v taxíku na cestě z vídeňského letiště do pronajatého bytu v Petržalce. Bylo jí sotva devatenáct, ale na účtu měla dost peněz na to, aby nemusela bydlet v podnájmu a byt by si mohla koupit i bez hypotéky. Vlastně už od šestnácti vydělávala víc než její rodiče. Začalo to, když si sedla před kameru, aby se podělila o novinky ve svém šatníku. Video zveřejnila na internetu, za týden další a od té doby s natáčením nepřestala. Přibývala videa, komentáře, sledovatelé a s nimi přicházely první výdělků. Později jí začaly chodit nabídky na spolupráci od různých značek od kosmetiky po elektroniku. Neřešila už jenom YouTube, ale taky Facebook a hlavně Instagram. Aby ne, když za jedinou fotku dokázala inkasovat dvojnásobek toho, na co průměrný Slovák musí makat celý měsíc.

Znělo to jednoduše, ale Natália se od šestnácti nezastavila. Závist ji připravila o mnoho kamarádek a s nástupem slávy si jen s obtížemi hledala nové. Navzdory tomu byla šťastná. Práce ji bavila, ale hlavně měla jeho. Při vši té práci si našla i prvního kluka. Taky točil videa. Rozuměl jí víc než máma a táta. Díky němu zvládala stres a nápor, jakému by neměla čelit žádná holka jejího věku. Proto byla

od sedmnácti přesvědčená, že našla toho pravého. Proto se s ním přestěhovala do společného bytu v Bratislavě. Ve vlastním hnízdečku si žili šťastně, dokud... dokud ji nepodvedl s její kamarádkou.

Jejich vztah byl veřejnou záležitostí. Sedávali spolu před kamerou, odpovídali na otázky fanoušků, označovali se vzájemně na fotkách. Když o něj přišla, na chvíli ztratila vlastní identitu. Najednou měla pocit, že bez něj je nikdo. Zapomněla, čeho všeho dosáhla ona sama. Neměla nápady na další videa, nedokázala před veřejností přiznat pravdu. Styděla se za to, co se stalo. Jako kdyby to byla její vina. Probřečela dny i noci.

Když se konečně vymanila z bludného kruhu sebelítosti a beznaděje, uvědomila si, že potřebuje změnu. Odjela na dovolenou, čtrnáct dní cestovala po Itálii. Jedla, meditovala i milovala v naději, že znovu objeví chuť do života. Ale domů se vracela se stejným pocitem prázdnoty. Změnu nenašla v talíři s boloňskými špagetami ani v náručí milánského muže.

Ještě ani nepřekročila slovenské hranice a už byla zpátky ve stejném kolotoči. Prohlížela si fotky z dovolené, ale nedívala se na ně jako na vzpomínky na chvíle odpočinku. Vybírala další obsah na svoje sociální síť. U každé fotky jí v hlavě automaticky naskakovaly komentáře, které by se pod ní mohly objevit: *To se v té Itálii od rána do večera cpala pizzou? Tváře má jak křeček. Copak vůbec nevyšla na sluníčko? Vypadá jak porcelánová panenka. Proč si přebarvila vlasy na blond? Vůbec se k ní nehodí.*

Sebevědomí, které získávala jen postupně léty dřiny, se najednou někam vytratilo. Doopravdy stálo jen na jednom chlapovi?

V té chvíli taxikář zastavil před jejím domem a štěbetavě slizkým „slečinko“ ji vytrhl z negativních myšlenek.

Když otevřela dveře bytu a vrazila do kartonových krabic, měla pocit, že hněv a zoufalství, které zanechala za sebou před odletem, na ni počkaly. Dokonce nabyly nějakou hmotnou podobu. Nejdříve se přesvědčovala, že se jí to musí jen zdát: všechny negativní pocity se zhmotnily, čtrnáct dní v bytě hnily a teď to tam smrdělo, jako by skončila v nějaké stoce.

Natália za sebou zabouchla dveře, nechala u nich pohozené příruční zavazadlo a utíkala k oknu vyvětrat ten smrad. Pomohlo jí, když se vyklonila a nadechla čerstvého vzduchu, ale když se vrátila dovnitř, pochopila, že se jí to nezdá. Ten puch nebyl normální. Něco v jejím bytě nebylo v pořádku. První instinkt jí namlouval, že muselo prasknout nějaké potrubí. V koupelně a na záchodě však bylo všechno v pořádku, v kuchyni to páchlo mňí.

Jako poslední se rozhodla zkontrolovat ložnici. To už měla na telefonu realitního makléře, který pronájem zprostředkoval. Ten jí tvrdil, že se jí to jen zdá. Nastěhovala se přece do novostavby jako první nájemník. Dohadovala se s ním, dokud neslíbil, že se přijede podívat osobně. Ve chvíli, kdy pohledem spočinula na manželské posteli, ve které ještě nespala, přestala makléře poslouchat. Pochopila, že se v ní už nikdy nevyspí.

Někdo strhnul z postele prostěradlo a nasypal na ni hlínu. A hlavně doprostřed položil mrtvolu.

Natália si ani nestihla přečíst krvavý nápis na zdi, než s křikem vyběhla nejenom z ložnice, ale rovnou z bytu.

První instinkt ji vedl správně, okamžitě volala policii. Vzápětí jí však problesklo hlavou, že by tu hroznou situaci mohla využít ve svůj prospěch. Ani nevěděla jak a její ztracené sebevědomí bylo zpátky.

Major Richard Otčenáš už na místa činu nechodil. Jako ředitel krajského odboru kriminální policie měl jiné povinnosti. Ale když ho o to požádal samotný ministr vnitra, musel udělat výjimku.

„Co dělají novináři u vraždy, kterou jste ještě nestihli pořádně prozkoumat?“ dožadoval se ministr vysvětlení místo pozdravu.

Překvapený Otčenáš ještě jednou zkontroloval jméno volajícího na displeji telefonu. „Promiňte, ale nevím, o čem mluvíte.“

„Zmasakrovaná žena, kterou našla v pronajatém bytě ta hvězdička z internetu,“ vysvětloval majorovi ministr.